

TALE

5. december 2011

J.nr. 2011-0016634

5.kt/mgan/lto

Beskæftigelsesministerens tale til samråd om kræ-
vementalitet og fattigdom sammen med social- og in-
tegrationsministeren den 9. december

(Det talte ord gælder)

Samrådsspørgsmål Q

”Vil beskæftigelsesministeren og social- og integrationsmi-
nisteren redegøre for, hvad regeringen forstår ved begrebet
”krævementalitet”, og hvilke konkrete initiativer regeringen
agter at tage for at gøre op med den omtalte krævementali-
tet?”

Samrådsspørgsmål S:

”Vil beskæftigelsesministeren og social- og integrationsmi-
nisteren redegøre for, hvilke konkrete initiativer regeringen
agter at tage for, at det altid kan betale sig at arbejde, jf. so-
cial- og integrationsministerens udtalelser til pressen den 30.
november 2011?”

Samrådsspørgsmål T:

”Vil beskæftigelsesministeren og social- og integrationsmi-
nisteren redegøre for, om regeringens varslede opgør med
krævementaliteten og social- og integrationsministerens ud-
talelser om at det altid skal kunne betale sig at arbejde bety-
der, at regeringen nu vil trække lovforslagene om afskaffelse
af kontanthjælpsloftet, 225-timersreglen og starthjælpen til-
bage, når de omtalte lovændringer netop vil betyde, at det for
en stor gruppe mennesker ikke længere vil kunne betale sig
at arbejde?”

Samrådsspørgsmål U:

”Vil beskæftigelsesministeren og social- og integrationsmi-
nisteren redegøre for om afskaffelsen af kontanthjælpsloftet,

starthjælpen og 225-timersreglen vil føre til mere eller mindre mere eller mindre krævementalitet i samfundet?”

Svar:

Tak til social- og integrationsministeren. Jeg vil (i lighed med Karen Hækkerup) besvare de fire spørgsmål fra Beskæftigelsesudvalget under et, da de vedrører den samme problemstilling.

Efter min opfattelse skal beskæftigelsespolitikken hjælpe folk i arbejde og ikke skabe fattigdom.

Den tidligere borgerlige regering troede, at de ved at indføre lavere ydelser kunne få en masse mennesker i arbejde og væk fra den offentlige forsørgelse.

Men efter 10 år er der fortsat trekvart million mennesker, der lever på overførselsindkomster.

Det har haft mange negative konsekvenser for de mennesker, der blev omfattet af de nedsatte ydelser. Og starthjælpen har skabt reel fattigdom med store konsekvenser - ikke mindst for børnene.

Men det som jeg synes, er det allerværste er, at der er mennesker, der har levet på kontanthjælp i 10, 15 eller 20 år.

Derfor vil vi se på problemstillingen den anden vej rundt. Regeringen vil afskaffe kontanthjælpsloftet, starthjælpen og 225-timersreglen, men vi vil sætte noget i stedet. Vi skal sørge for, at unge ikke kommer ind i kontanthjælpssystemet. Og så skal vi sikre, at dem, der er på kontanthjælp, står til rådighed. Dem der har alvorlige helbredsmæssige og sociale problemer skal vi give en helhedsorienteret hjælp, så de kan komme nærmere arbejdsmarkedet.

Det er en kæmpemæssig udfordring, vi står overfor. Hvis vi skal løse den, skal der laves reformer på en lang række områder. Og det går regeringen nu i gang med.

I det nye år går vi i gang med at lave en kontanthjælpsreform.

En reform, der skal bygge på det velkendte princip om ret og pligt. De ledige skal stå til rådighed for arbejde og arbejde for deres kontanthjælp. Hvis de ikke står til rådighed, så bliver hjælpen stoppet.

Og for de unge mellem 18 og 30 år, så er det vigtigste at få sig en uddannelse. Derfor vil vi lave en uddannelsesret og -pligt for kontanthjælpsmodtagere under 30 år. De skal i gang med en uddannelse, så vi kan klæde dem på til de udfordringer, de møder på arbejdsmarkedet.

Men samtidig må de enkelte kunne forvente, at der bliver taget hånd om dem med en ordentlig forsørgelse, hvis de er så uheldige at stå uden arbejde - og de skal også kunne forvente at få hjælp til at komme i gang igen.

Jeg er ganske klar over, at mange er henvist til kontanthjælp fordi deres helbredsproblemer gør, at de vil have svært ved at få og fastholde et almindeligt arbejde. Det er også givet, at nogle kan gemme sig bag en diagnose, hvis de er nervøse for, om de nu også kan klare en dagligdag med arbejde på fuld tid. Derfor skal der tages hånd om disse grupper på den rigtige måde, så de bliver rustet til at komme videre.

Og sagsbehandlerne skal være klar til at tage fat om dem, som går og putter sig, og som godt kan komme ud – de skal ud og afprøves i job, så det sikres, at de står til rådighed.

For hvordan kan det være, at folk har fået lov til at være på kontanthjælp i årevis - uden at der er nogle, der stiller krav til dem eller prøver at hjælpe dem videre?

Der er ingen tvivl om, at der er alt for mange, der får lov til at være på passiv forsørgelse i alt for lange perioder af deres liv.

Det synes jeg, vi har en fælles udfordring i at få ændret på.

Først og fremmest ved at arbejde for, at unge mennesker slet ikke kommer ind i kontanthjælpssystemet.

Alt for mange unge mennesker på kontanthjælp står uden uddannelse og job. Derfor skal vi sætte systematisk ind, så vi ikke risikerer at tabe en hel generation af unge på gulvet. Og vi skal ikke være bange for at stille krav.

For andre i kontanthjælpssystemet er problemerne så massive og afstanden til arbejdsmarkedet så stor, at vi må erkende at et arbejde på almindelige vilkår aldrig vil blive aktuelt.

Derfor håber jeg også, at vi i fællesskab kan få reformeret førtidspensions- og fleksjobordningerne. Reformen der skal forebygge tab af arbejdsevne og samtidig sikre et rummeligt arbejdsmarked for dem, der kun har en lille arbejdsevne i behold.

Det bliver ikke let. Det kræver som nævnt et stort og nødvendigt reformarbejde.

Og det er ikke et arbejde, som vi i regeringen kan gøre alene. Jeg forventer, at kommuner og arbejdsmarkedets parter vil bidrage. Men jeg håber også, at vi kan samle partierne om en konstruktiv dialog, så vi sammen kan få løst denne samfundsudfordring.